

i Forhold til de i § 3 i Loven af 1865 og Tillægget til denne Lov af 30. November 1876 indeholdte Regler. Naar Flertallet af Medlemmerne af et Sogneraad eller Byraad, til hvis Afgørelse en Sag om en privat Fællesvej er henvist, paa Grund af deres Interesse i Sagen er udelukket fra at deltage i dens Behandling og Paakendelse, skal ifølge Loven af 1876 den paagældende Kommunalbestyrelse give Indberetning til Amtmanden, der da skal drage Omsorg for, at Sagen afgives til Behandling henholdsvis af Sogneraadet for en af de tilstødende Sognekommuner i Amtsrads-kredsen eller af Byraadet i en af Amtets andre Købstæder.

Disse Regler skønner man er noget kunstige, og man foreslaar derfor, at Sagen i Tilfælde af, at den inhabile Kommunalbestyrelse er et Sogneraad, afgøres af Amtsradaadet, og at Sagen i Tilfælde af, at den inhabile Kommunalbestyrelse er et Byraad, afgøres af Amtmanden.

Til § 46.

Er den private Fællesvej eller Fællesgade beliggende i to eller flere Kommuner, vil det være mest hensigtsmæssigt, at Sagen afgøres under ét af et Fællesudvalg for hele Vejens eller Gadens Vedkommende. Reglerne herom er i Overensstemmelse med § 4 i Loven af 1865, idet dog Valget af Opmanden i Tilfælde af Stemmelighed er henlagt til vedkommende Amtmand.

Til § 47.

I denne Paragraf angives under Pkt. 1—6 de Forhold, hvorom der skal træffes Bestemmelse i det Forlig, som eventuelt afsluttes mellem de færdselsberettigede Grundejere, eller i den Kendelse, Kommunalbestyrelsen maatte afsige i Sagen. Som det fremgaar af § 43, maa Forliget eller Kendelsen imidlertid respektere allerede foreliggende gyldige Bestemmelser og Overenskomster om et eller flere af de deri omhandlede Forhold, medmindre samtlige vedkommende er enige i at forandre dem. Enighed herom mellem samtlige Grundejere vil dog kun være tilstrækkelig, saafremt de maatte være berettigede til at fravige disse Bestemmelser og Overenskomster. Kendelsens eller Forligets Indhold vil saaledes være bestemt af Forholdene i hvert enkelt Tilfælde, der kommer til Behandling.

Pkt. 1—6 er i øvrigt i det væsentlige i Overensstemmelse med de tilsvarende Punkter i § 5 i Loven af 14. April 1865. Disse Lovregler er i Praksis gjort anvendelige i saadanne Tilfælde, hvor der har været

Spørgsmaal om, hvorledes der skal forholdes med Hensyn til Snekastning paa private Fællesveje, men da man maa finde det hensigtsmæssigt, at det nu i Loven udtrykkeligt udtales, at der af Kommunalbestyrelsen kan træffes de i saa Henseende fornødne Bestemmelser, har man udformet Reglerne i denne Paragraf overensstemmende hermed.

Til de enkelte Punkter skal yderligere bemærkes følgende:

Pkt. 2 og 3. Da der har hersket nogen Tvivl om, hvorvidt en Kommunalbestyrelse kan fastsætte Vejens Bredde og Længde og saaledes f. Eks. træffe Bestemmelse om en Udvidelse af Vejen i hele dens Udstrækning eller for en Del af denne, har man overensstemmende med gældende Ret affattet Pkt. 2 saaledes, at det deraf tydeligt fremgaar, at en saadan Bestemmelsesret tilkommer Kommunalbestyrelsen. I denne Forbindelse maa dog bemærkes, at Kommunalbestyrelsen ikke kan træffe en endelig Afgørelse af de i § 50 omhandlede Retsspørgsmaal, for saa vidt vedkommende Grundejer fremsætter Indsigelse derimod, men herom skal i øvrigt henvises til Bemærkningerne til denne Paragraf.

Overensstemmende med gældende Ret kan det efter Pkt. 3 i Kendelsen bestemmes, at Arbejderne paa Vejen eller Gaden kan udføres enten af de enkelte Grundejere for hver sin Del af Vejens eller Gadens Vedkommende, hvilken Fremgangsmaade er den hyppigst forekommende, eller f. Eks. af Sogneraadet, hvilket navnlig vil være praktisk, naar det drejer sig om Arbejder, som af tekniske Grunde ikke kan udføres af de enkelte Grundejere selv.

Pkt. 4. Man har fundet det rigtigst udtrykkeligt at fastslaa, at de Arbejder, om hvis Iværksættelse der træffes Bestemmelse, ikke skal kunne paabegyndes i det Tidsrum, i hvilket Kommunalbestyrelsens Kendelse kan paaankes til en højere Myndighed, eller saa længe Appellen ikke har fundet sin endelige Afgørelse.

Pkt. 6. Da der ved den her omhandlede Fordeling i første Række skal tages Hensyn til den Nytte og Brug, de enkelte Grundejere har af Vejen eller Gaden, vil det ikke være berettiget at lade en eller flere Grundejere, hvis Benyttelse af Vejen eller Gaden er af ringere Omfang end de andres, bære en forholdsvis større Del af Udgifterne, alene fordi vedkommendes økonomiske Evne er større. Den gældende Lovbestemmelse om Fordelingen af den Udgift, der medgaar til Udredelsen af en „Erstatning for Jords Afgivelse til en nødvendig befunden Udvidelse af Vejens Bredde“, har givet An-